

IN THE WOODS

DOORSHIETS DE FORS

Lynn Miles

Saturday 02 Feb 2013

Sommige artiesten wil je gewoon regelmatig terug zien op je podium. De laatste keer gaf ze weer een geweldige show. Een show die haar overtuigde om door te gaan in de muziek. Iets waar ze ernstig over twijfelde toen ze bij de In the Woods aankwam. Dit als gevolg van een nare eenzame tour tot dan. Staande ovaties zorgden er voor dat ze tot tranen toe was geroerd, voor dat ze het podium weer op ging voor enkele toegiften. Het derde deel van de serie "Black Flowers" staat op uitkomen. Een doorlopend project waar ze al haar songs van een nieuw arrangement voorziet

Poetry Night in Lage Vuursche

Lynn had na een goede nacht, eenzaam in een Amsterdams hotel, zoals dat hoort bij een singer songwriter, haar jetlag aardig verwerkt. Toen we haar op pikten was het weerzien uitbundig. Naast oude bekenden ontmoeten is het ook fijn als je alleen reist, dat de dingen gladjes verlopen. Het resulteerde in een opgewekte Lynn, vol van maatschappelijk-sociale observaties en met veel zin in haar eerste optreden in Nederland en wel op bekend terrein. Als je dan ook voor het eerst in maanden weer gras ziet en de zon schijnt kan het na dagen van – 27 en alleen maar sneeuw in haar woonplaats Ottawa, niet meer stuk. Het enige minpuntje vond ze zelf dat haar nieuwe CD nog niet was af gemixt, door een luie producer. Zodat ze deze niet aan haar publiek kon aanbieden. Dat weerhield haar niet om het publiek kennis te laten maken met veel van haar nieuwe songs. Vooraf aan het concert had ze nog even gekeken in het archief van de In the Woods site zodat ze haar publiek niet teveel van hetzelfde zou voor zetten. Songs zo nieuw dat ze de tekst van één song van een blaadje moest lezen. Dat viel zonder bril niet mee, waarbij het issue waar Lynn veel mee bezig is

het ouder worden, duidelijk werd gemanifesteerd. Een fenomeen waar ons gemiddelde publiek zichtbaar aan kon relateren. Zo refereerde ze aan de oneerlijkheid van de natuur dat je haar altijd eerst grijs wordt aan de voorkant en aan de minder zichtbare achterkant langer de eigen kleur behoudt. Iets wat bij de fotosessie aan het eind van de avond bij de In the Woods gang vreemde experimenten opleverde (zie Facebook). Het publiek en de ambiance van In the Woods bleek zich ook nu weer te lenen voor risico's, het spelen van een gloednieuwe song en het spelen van "You don't love me anymore", wetende dat het wel eens mis zou kunnen gaan met de tekst. En tot groot genoegen de live première van Hockey Night in Canada. Een song van haar eerste album "Chalk this one up to the moon" Een album wat al lang niet meer verkrijgbaar is. Waardoor haar tweede album "Slightly Haunted" vaak onterecht als haar debuut wordt gezien. Omdat deze song opnieuw was vastgelegd op deel 3 van de serie "Black Flowers", was het de ultieme gelegenheid om een live debuut te forceren. Iets waar ze ernstig over twijfelde, omdat ze dat niet had voorbereid. De piano versie die ze het publiek presenteerde was van een grote schoonheid. De nieuwe songs deden overigens het verlangen naar de nieuwe CD alleen maar groeien. Lynn maakte zich in de pauze, perfectionist als ze is, zorgen of haar stem niet minder was door de soms nog wat in de weg zittende jetlag. No way!! Een artiest die met zekere regelmaat op je podium staat, zo zien groeien is een mooie ervaring. Haar eerste concert bij In the Woods was ze nog enigszins schuchter. Maar nu stond ze er als een volbloed entertainer. Haar stem mogelijkheden en bereik maakten altijd al grote indruk en ook zeker het feit dat leeftijd hier geen enkele rol lijkt te spelen. Behalve dan dat ervaring en durf haar heeft doen ontdekken dat ze nog meer kan. Naast gekscherend Tom Waits imiteren, excelleerde ze in het meer jazzy genre met name in de song "Time to let the sun have its day". Verder vertelde ze ons enkele hilarische verhalen onder andere over de ontmoeting back stage met een onbekende blowende zanger, die later de zoon van Willie Nelson bleek te zijn. En geheel in stijl van zijn vader zich ook al blowend voorbereidde op een gig. Uit de teksten van Lynn blijkt dat ze een begenadigd tekstschrijver is. Haar teksten zijn vaak pure poëzie. Maar voor het schrijven heb je een niet alleen de vaardigheid van de pen nodig, maar ook een goed observatievermogen en speelse geest. Toen zij vernam dat stadsbewoners hun fiets er vaak roestig lieten uitzien ter voorkoming van dat deze gestolen zouden worden, bracht haar op het idee om roeststickers te ontwerpen voor fietsen in Nederland. Lynn heeft een haat/liefde verhouding met "Being on the road", de melancholieke momenten hebben hun waarde ter overdenking en is materiaal voor songs en maakt "thuis" een fijnere plek. Maar één maal thuis wil ze weer "On the road. Toen we haar hadden geïnformeerd over een jarige in de zaal, besteedde ze hier op haar manier op gepaste wijze aandacht aan. Ook een verzoek via e-mail wat ze niet geheel kon thuisbrengen improviseerde ze door de song "Look up" heen. Gezeten aan de piano, met haar rug naar het publiek, deed haar vragen of er mensen waren die deze advertentieruimte voor de tweede set wilde benutten. Zowel Lynn als het publiek was het na de toegiften eens. Weer een bijzondere avond! Vlakbij de concertzaal ging de nieuwe bewoonster, na dat ze haar hoed had afgezet, tevreden naar bed. Ze dacht: "Dat zijn nu de voordelen van aftreden, bijna elke week prachtige muziek om de hoek." Ze brabbelde half slaperig tegen de net vertrekkende hofdame: "Lage Vuursche is er sterk op vooruit gegaan."

Voor herbeleving van onze concerten kijk op ons You Tube kanaal!

1. More [unreleased]

2. There Is A Lesson In Everything [unreleased]

3. Moth [unreleased]

4. Three Chords And Truth

5. I'm Over You

6. Surrender Dorothy

7. How To Be Alone [unreleased]

8. Hockey Night In Canada

9. Look Up

10. Unravel

11. Try Not To Be So Sad

1. Fearless Heart

2. This Is My Road [unreleased]

3. Cracked And Broken

4. Love Is Red [unreleased]

5. Black Flowers

6. Love Doesn't Hurt

7. Casinos El Camino

8. Party Too Long [unreleased]

9. Time To Let The Sun Have Its Day

10. Something Beautiful

11. You Don't Love Me Anymore

12. Rust

All tracks by Lynn Miles

Lynn Miles | vocals, acoustic guitar, piano, harmonica

www.lynnmilesmusic.com